

[Inger Gautier Schmit.]

en mere ensartet og lettilgængelig Hjælp for de Kvinder, som trænger dertil, i saa Henseende vil ogsaa jeg gerne støtte den højtærede Minister. Dog vil jeg med det samme vel forvare mig imod gennem mine Ord at fremme en Udvikling henimod den Opfattelse, at Hjælp ved Børnefødsler og alt, hvad dertil hører, fra at være en Hjemmets Sag glider over til at være en kommunal og Statsopgave.

En saadan Betragtning er jeg ganske bestemt Modstander af, selv om jeg er villig til at indrømme, at det i vanskelige Situationer ofte er overordentlig værdifuldt, navnlig for en ubemidlet Kvinde, at kunne faa Støtte og Hjælp paa dette for hende saa vanskelige Tidspunkt. Dog mener jeg, at man her maa lovgive med den største Forsigtighed, og jeg ønsker aldeles ikke at gaa Ærinde for de meget vidtgaaende og vidtfaavnende Anskuelser, hvorefter man af racehygiejniske Grunde vil lægge hele denne Sag i det offentlige Hænder.

Med Hensyn til tvungen Barselhvile er jeg ganske personligt og principielt en bestemt Modstander af et hvilket som helst Indgreb i den personlige Frihed paa dette Omraade, altsaa i og for sig ogsaa med Hensyn til Bestemmelsen om tvungen Hvile for Erhvervslivets Kvinder. Men jeg ser med Glæde, at der gennem Sygekasserne ad Forsikringsvejen tilrettelægges en naturlig og forstandig Ordning for Kvinder, som venter deres Nedkomst, saaledes at de ikke med Ængstelse og Fortvivlelse skal se dette Tidspunkt i Møde, men altid kan vide sig sikret med Hensyn til at faa den fornødne Hjælp baade før, under og efter Fødselen.

Jeg mener dog, at den Sum, man regner med, navnlig hvor det gælder de Dagpenge, som kan udbetales af Sygekasserne for tabt Arbejdsfortjeneste og som bliver refunderet af Kommunerne, er alt for lavt ansat, idet jeg føler mig overbevist om, at saadanne Tilbud i Loven sikkert vil fremme Begæringerne i en Grad, som man slet ikke har tænkt sig, navnlig med de Sætser, der er sat i Loven.

Nu vil maaske den højtærede Minister sige: Ja, men dette er ogsaa Hensigten for ad indirekte Vej at tvinge Erhvervskvinder til at blive hjemme de første 4—6 Uger efter Fødselen. En saadan Hviletid, hvor de vænner sig til at amme deres Børn, vil

i højeste Grad komme baade dem selv og BARNET til gode, og det, der her gives ud i Penge, vil rigeligt indvindes hos den opvoksende Slægt. Saadanne Betragtninger kan selvfølgelig gøres gældende, men jeg advarer mod at tage for store Skridt, før man har gjort nogle Erfaringer med Hensyn til, hvilke Virkninger der vil følge heraf.

Det maa da ogsaa tages under Overvejelse, om en saadan privilegeret Stilling for Erhvervslivets Kvinder i Forhold til den overbebyrdede Husmoder — jeg tænker f. Eks. paa en Husmandskone paa Landet — vil være retfærdig i dette Samfund. Man bør endvidere tage under Overvejelse, om det vil være rigtigt at fastsætte i Loven, at en hvilken som helst Erhvervskvinde kan faa disse Penge udbetalt for tabt Arbejdsfortjeneste. Hvis hun f. Eks. har en Mand, der har en særdeles god eller i hvert Tilfælde en ret ordentlig Fortjeneste samtidig, vil jeg finde det ganske unaturligt. Der knytter sig mange Spørgsmaal til dette Omraade, og skønt jeg vil indrømme den højtærede Minister, at han er gaaet meget forsigtigt til Værks i Forhold til de overordentlig vidtgaaende Forslag andre Steder, tror jeg alligevel, at vi af Hensyn til Forholdene herhjemme skal overveje denne Sag nøje.

To Ting ønsker jeg skal være sikret for den vordende Moder, nemlig dette, at hun kan faa al den Sygehjælp baade før, under og efter Fødselen, som hun tiltrænger, og at hun kan være sikker paa ikke at blive kastet ud af sit Arbejde. Paa disse to Punkter vil jeg gerne støtte den højtærede Minister, dette finder jeg fuldt ud rigtigt og forsvarligt.

For den danske Læge bliver Lovforslaget Indgangen, tror jeg, til en sand Guldalder. Denne Stand er i Forvejen ikke den mindst velstillede her i Landet, men dersom alle de Bestemmelser i Lovforslaget bliver gennemført, som kræver Lægeattester og Lægeerklæringer om alt muligt, bliver der meget store Indtægtskilder at øse af for den danske Lægestand, og hvis det offentlige i det hele taget udvikler sin lovbefalede Brug af Læger og Lægeerklæringer ved snart sagt alle mulige Lejligheder, er det et Spørgsmaal, om dette Forhold ikke bør tages op til nøjere Overvejelse.

Man kunde dér fristes til at spørge, om en almindelig Kandidateksamen, som